

AMERICKÁ PODPORA KOSOVSKÝCH TERORISTŮ A PROJEKTU VELKÉ ALBÁNIE

- CZ24 News | 4. dubna 2021

Projekt Velké Albánie má své kořeny v devatenáctém století a myšlenka Prizrenské ligy spojit do jedné územní jednotky všechny oblasti, které byly původně původně obývány Albánci. Samotnou Prizrenskou ligu lze považovat za rozšíření osmanských úřadů, protože byla založena v roce 1878, bezprostředně po skončení války mezi Ruskem, Srbskem a Černou Horou proti Turecku.

(Na snímku teroristé z UČK, kterým USA a členské země NATO zřídili agresí vlastní stát – Kosovo)

Vzhledem k tomu, že Turecko bylo ve válce poraženo, musel Istanbul během mírového procesu hledat jiné způsoby ochrany svých vlastních zájmů. Liga byla Porte vybavena zbraněmi a střelivem, členy organizace byli jednotlivci dobře známí svou loajalitou k sultánovi a osmanské úřady na sebe vzaly odpovědnost za platby za kongres v Prizrenu. Všechna tato fakta podporují tezi, která tvrdí, že Prizrenská liga byla organizací vytvořenou jako vyjádření osmanských zájmů na Balkáně. [\[1\]](#)

Zájmy Turecka byly významně narušeny mírovou smlouvou ze San Stefana a berlínským kongresem, a jak by se dalo očekávat, Prizrenská liga zaujala vůči oběma mírovým konferencím negativní postoj. Během berlínského kongresu navíc Liga zaslala memorandum hlavním mocnostem s žádostí o uznání albánské národní identity, což je samo o sobě velmi ilustrativní skutečností a realizace autonomie v Osmanské říši pro všechna území, která by vytvářela tzv. s názvem „Velká Albánie“. [\[2\]](#)

Současně s těmito dokumenty bylo na Berlínský kongres zasláno další memorandum, nazvané Skadarské memorandum, požadující od Velké Británie [\[3\]](#) převzetí role ručitele za vytvoření albánského státu. Vzhledem k roli Londýna jako samozvaného balanceru, jehož hlavním cílem bylo udržení současného stavu v kontinentální Evropě, není albánská volba překvapivá.

Pokud jde o politické vztahy během sledovaného období, Rumunsko, Bulharsko, Srbsko a Černá Hora již byly při několika příležitostech spojenci Moskvy. Totéž lze očekávat, pokud by se Řecko osamostatnilo. Vývoj situace v té chvíli už byl zjevně na úkor Istanbulu a jakýkoli budoucí konflikt na Balkáně by znamenal další osvobození území dříve obsazených Osmany. První a druhá balkánská válka jsou ilustrativními příklady. Vzhledem k tomu, že všechny slovanské země na Balkáně měly v té době zájem na zachování spojení a kulturních vazeb s Ruskem,

Londýn si nemohl dovolit takový vývoj vzhledem k pochopitelné a při mnoha předchozích příležitostech vyjádřené obavě ze sjednocené kontinentální Evropy, v jejíž přítomnosti by byly Britské ostrovy zanedbatelnou silou, pravděpodobně podřízenou kulturním a politickým diktátům kontinentálního centra moci.

Realizace albánských ambicí nepřišla s berlínským kongresem, ale na vytvoření vlastního státu s požehnáním oficiálního Londýna nemuseli dlouho čekat. Po skončení první balkánské války byla Osmanská říše úplně vyloučena z většiny Balkánského poloostrova. Navzdory skutečnosti, že Albánci nehráli žádnou roli při osvobozování okupovaného území od osmanské nadvlády, Londýnská dohoda z roku 1913 založila nezávislý stát Albánie.

Kromě dříve zmíněných dokumentů vytvořených Prizrenskou ligou lze v tomto období vidět albánské nároky na území okolních národů prostřednictvím akcí Ismaila Cemaliho. Uprostřed první balkánské války shromažďuje Cemali zástupce Albánců ve městě Vlora, kde pokračují v přijímání prohlášení o nezávislosti Albánie.

Vezmeme-li v úvahu, že dotyční zástupci pocházeli ze všech částí čtyř osmanských provincií (vilayets), tj. Kosova, Skadaru, Janjiny a Bitoly, tehdy obývaných Albánci, lze předpokládat, že Albánie, kterou si představovali přítomní delegáti, zahrnoval územní celek všech čtyř zmíněných provincií. Nároky na pozemky druhých jsou zřejmé, když si člověk uvědomí, že Albánci představovali menšinu ve významné části čtyř provincií. Zástupci shromáždění ve Vloře nebyli zvolenými zástupci, takže není překvapením, že tato deklarace nezávislosti byla Osmanskou říší i tehdejšími velmocemi zcela ignorována. Albánský stát zřízený během londýnské konference byl definován ve výrazně skromnějších hranicích.

Během druhé světové války byla Albánie v letech 1939 až 1943 známá jako Velká Albánie a měla status italského protektorátu, který po pádu Jugoslávského království začlenil části Srbska. Během své vlády našli Italové přirozeného spojence v iredentistických aspiracích albánské elity na území sousedních národů, kde Albánci žili, bez ohledu na početní poměr mezi nimi a domicilním obyvatelstvem. Je historickým faktem, že období italské okupace bylo doprovázeno velkým počtem zločinů spáchaných Albánci proti místnímu obyvatelstvu na okupovaných územích.

Po rozpadu Itálie a porážce Německa skončil krátkodobý státní projekt „Velké Albánie“ jako nezávislý chorvatský stát, ale aspirace zůstaly. Po pádu komunistického režimu na počátku 90. let iredentistické nároky opět zabíraly významnou část politického a intelektuálního myšlení v Albánii.

S ohledem na vliv Spojených států na Balkáně v posledních třech desetiletích nelze pochybovat o tom, že předmětné činnosti, ať už úmyslně či nikoli, byly ve prospěch myšlenky Velké Albánie. Jak během konfliktů v Bosně a Hercegovině a Chorvatsku, tak během války v Kosmetu byl postoj Washingtonu zjevně ve prospěch srbských nepřátel. Chování organizací pod vlivem nebo přímým vedením Spojených států, a to jak během vojenských operací, tak v době míru, bylo nepochybně namířeno proti srbskému zájmu v jakékoli podobě či formě. Tato skutečnost sama o sobě stačila k posílení pozice, kterou měla myšlenka Velké Albánie v albánském obyvatelstvu, vzhledem k tomu, že její realizace se postupem času zdála být stále pravděpodobnější.

Etnické čištění Srbů z Federace Bosny a Hercegoviny a Chorvatska, prováděné s tichým požehnáním Západu, sloužilo jako vzor chování, které mohli Albánci použít během kosovského konfliktu bez obav z kritiky nebo zásahu. Nebylo žádné obavy, že Tirana mohla být bombardována letadly NATO kvůli etnickému čištění Kosmetu ze strany UČK.

Revitalizace myšlenky Velké Albánie v jejím jádru nejde ani tak o americký vztah s Albánci, jako spíše o vnímání Srbů ze strany USA.

Prohlášení George Kenneyho, bývalého referenta Jugoslávie na americkém ministerstvu zahraničí, je názorným příkladem toho, jak byla Jugoslávie vnímána jako stát, a v širším smyslu, Srbové jako lidé, kteří se nejvíce zajímali o její zachování. Ve svém prohlášení pro britský Guardian z roku 2008 Kenney poukázal na to, že „v Evropě po studené válce nezůstalo místo pro velký, nezávislý socialistický stát, který odolával globalizaci“. [4]

Kromě amerických zájmů by neměla být zapomenuta ani role Německa, které bezprostředně po svém sjednocení zaujalo nepřátelský postoj vůči Jugoslávii a Srbům. S ohledem na posledních sto dvacet let evropské historie má člověk dojem, že touha po ovládnutí kontinentu Německem je hlavním katalyzátorem významné části neštěstí, které postihlo Evropu.

Ve světě charakterizovaném hegemonickou rolí Spojených států bylo po zániku Sovětského svazu nevyhnutelné, že se ideologické rysy vítěze, v tomto případě kapitalismu, globalismu, volného obchodu, multikulturalismu a demokracie, stanou model transformace jiných zemí, bez ohledu na jejich přání a přání domácího obyvatelstva.

Charakteristiky vítězné ideologie byly samozřejmě do značné míry prospěšné pro samotné Spojené státy, vzhledem k tomu, že tento systém byl vytvořen s cílem reprodukovat do nekonečna americkou a v menší míře západoevropskou globální dominanci. Není divu, že všechny vážné formy opozice vůči vnucenému systému byly považovány za nebezpečí, vzhledem k tomu, že současně představovaly odklon od propagandistické iluze, neexistovaly žádné alternativy k novému stavu věcí, že systém představoval nejlepší způsob, jak regulovat sociální vztahy a aby z toho měli prospěch všichni.

Skutečnost, že nový systém rychle získal obrysy nekoloniálního modelu chování, zejména vůči východoevropským zemím, s výrazným demografickým a ekonomickým parazitismem zakotveným v právních strukturách a normách Evropské unie i dalších světových organizací, jako je MMF a Světová banka měla zůstat skrytá za vhodnou kouřovou clonou konzumní kultury a obecným zhoršováním kulturních standardů v chování a jednání.

Geopolitické zájmy Washingtonu a Západu obecně ve spojení s jejich ekonomickými zájmy neměly být zpochybňovány opozicí, zejména státem, jako je Jugoslávie, nebo lidem, jako jsou Srbové. Umožnit, aby malé státy a národy zpochybňovaly obecný příběh globalizace a norem a kvality západního modelu, bylo nemyslitelné, protože by současně poukazovalo na existenci nerovnováhy a problémů v samotném modelu a dále by budilo dojem, že samotný model podléhal změnám prostřednictvím dialogu a konsensu. Jak jsme již zmínili, samotný účel modelu byl v rozporu s tímto vývojem a silou, a to jak z právního, tak z fyzického hlediska,

Nejjednodušší způsob, jak jednat s Jugoslávií a Srby, bylo povzbudit vnitřní rozpory a rekrutovat nesrbské místní elity k provádění amerických cílů. Jedním zjevným příkladem byl vliv Warrena Zimmermana [5] na začátek války v Bosně a Hercegovině. Shromáždění zástupců všech tří stran v Bosně a Hercegovině, v té době portugalského velvyslance v Sarajevu Jose Cutileira a britského lorda Petera Carringtona, uspěli při vytváření plánu rozdělení a decentralizace Bosny a Hercegoviny, který byl do určité míry uspokojivý pro všechny tři strany.

Dohoda, známá také jako Lisabonská smlouva, byla podepsána zástupci všech tří stran 18. března 1992. O deset dní později dorazí americký velvyslanec Warren Zimmerman do Sarajeva, kde se setkává s Alijou Izetbegovic. Brzy poté Izetbegovic rychle stáhne svůj podpis z dříve dosažené dohody. Ačkoli neexistuje žádná dokumentace ani jiné přímé záznamy o tom, co bylo řečeno během tohoto setkání mezi Zimmermannem a Izetbegovicem, sled událostí není zdaleka náhodný a naznačuje vysokou míru souvislosti mezi setkáním a vypuknutím války v Bosně a Hercegovině.

Podle neoficiálních informací dal Zimmerman během setkání Izetbegovičovi pevné ujištění, že Spojené státy jsou připraveny uznat Bosnu a Hercegovinu jako nezávislou zemi. Skutečnost, že Washington uznal Bosnu a Hercegovinu jako nezávislý stát jen devět dní po schůzce, 7. dubna 1992, přesně jak tvrdil Zimmermann, dává důvěryhodnost neoficiálním informacím o povaze schůzky Zimmerman-Izetbegovic. Uznání nezávislosti určitého státu, samo o sobě jako procesu, není něco, co se děje spontánně a rychle, zejména kvůli situaci, ve které se Bosna a Hercegovina v té době ocitla. Vzhledem k tomu, že americké správě trvalo takové rozhodnutí méně než deset dní, znamená to, že toto rozhodnutí již bylo učiněno. USA čekaly pouze na vhodný okamžik, aby bylo rozhodnutí zveřejněno.

Během prohlášení pro kanadskou CTVNews v roce 2012 dal bývalý kanadský velvyslanec v Bosně a Hercegovině James Bissett další váhu dřívějším tvrzením týkajícím se role Zimmermana na začátku bosenské občanské války. Během rozhovoru Bissett bez váhání zdůraznil, že „spouštěč byl ve skutečnosti, když americký velvyslanec přesvědčil muslimského vůdce v Bosně Aliji Izetbegoviče, aby se vzdal svého podpisu a stáhl svůj podpis z dohody, která byla dosažena dříve, vyjednané portugalský ministr zahraničí... To znamenalo, že Bosna se mohla osamostatnit, ale existovaly by tři autonomní regiony. Všichni to podepsali, ale můj soused, který žil naproti mě, Warren Zimmerman,[\[6\]](#)

Události související s krizí v Kosmetu následovaly velmi podobným způsobem. Albánci v Kosovu sloužili zájmům Washingtonu stejným způsobem jako muslimové na místě v Bosně a Hercegovině. Stejně jako byla slíbena muslimům podpora a nezávislost státu, který považovali výlučně za svůj, tak jim byla v zásadě nabídnuta možnost realizovat myšlenku Velké Albánie Albáncům.

Článek New York Times z srpna 1993, překvapivě odborně napsaný, vyjadřuje názor většiny amerických úředníků, kteří se převážně shodují na tom, že Washington udělal chybu, když trval na nezávislé a multikulturní Bosně a Hercegovině, přestože se domácí vůdci dohodli na rozdělení země. Tento pohled na situaci se na scéně nedávno objevil s texty Timothyho Méně, který navrhuje podporu sjednocení Republiky Srbské a Srbska jako náhradu za uznání nezávislého Kosova Bělehradem. [\[7\]](#)
[\[8\]](#)

Less se samozřejmě na věci dívá z pohledu zájmů Spojených států a očekává, že se Srbové po americkém požehnání sjednocení přiblíží USA a otočí se Moskvě zády. Zda americká diplomacie tento návrh přijme, se teprve uvidí, ale skutečnost, že se o této možnosti vůbec diskutuje, by měla sloužit jako poučení pro srbské sousedy, že v posledních třech desetiletích nebojovali proti Srbům natolik za své vlastní zájmy, jako udělali pro americké.

Jak uvedl autor dříve v textu, balkánský problém Washingtonu, z pohledu USA, spadá do otázky Srbů. Ilustrace toho lze najít ve výše zmíněném článku New York Times. Část článku je konkrétně věnována výroku Warrena Zimmermana, který při obraně dřívější americké politiky poukázal na to, že „náš názor byl, že bychom mohli být schopni odvrátit srbskou moc od internacionalizace problému ... Naše naděje byla Srbové by se zdrželi, kdyby bylo jasné, že Bosna má uznání západních zemí. Ukázalo se, že jsme se mýlili. “ [\[9\]](#)

Ačkoli je to krátké prohlášení, je velmi orientační a vede k několika důležitým otázkám. Když

vezmeme v úvahu povahu Lisabonské smlouvy, kterou velvyslanec Warren torpédoval během svého rozhovoru s Izetbegovicem, proč byl problém převzetí moci Srbem problémem? Navíc vzhledem k tomu, že územní jednotky předpokládané Carrington-Cutilierovým plánem byly založeny na národním principu, Srbové by převzetím moci ve svých oblastech udělali totéž jako další dvě skupiny v Bosně a Hercegovině. Na druhou stranu, proč byla nutná internacionalizace problému? Problém se již z velké části blížil řešení, které přijaly všechny tři strany. Proč se Srbové očekávali, téměř jakýmsi automatismem,

Všechny tyto otázky dávají smysl a jejich odpovědi jsou relativně zřejmé, pokud přijmeme postoj, že kroky americké diplomacie nebyly zaměřeny na zmírnění situace nebo dosažení řešení krize v Bosně a Hercegovině, ale proti zájmům Srbů. Jazyk, který Zimmerman používá, naznačuje, že Srbové jsou destabilizujícím faktorem a hrozbou pro situaci v té době v zemi, a to navzdory všem opakům. Americká vize Bosny a Hercegoviny, interpretovaná Zimmermanovým prohlášením, implikovala úplnou politickou nadvládu nad Sarajevem a muslimským politickým vedením, jednotná státní struktura doprovázená kvůli vnitřní propagandě USA štítky multietnicity a multikulturalismu. Očekávalo se, že Srbové a částečně Chorvaté se vzdají svých vlastních zájmů.

Ironie historie se odráží ve skutečnosti, že samotná Daytonská dohoda, již bylo dosaženo míru v Bosně a Hercegovině, byla relativně podobná Lisabonské dohodě.

Pro lepší pochopení americké politiky vůči Srbům v průběhu 90. let a po skončení konfliktu v bývalé Jugoslávii je nutné věnovat pozornost již zmíněné vítězné ideologii, která po rozpadu SSSR získala status globálně použitelné šablony pro formování společnosti.

Vzhledem ke zvláštnostem americké historie proběhla v americké společnosti vždy nit rasových vztahů mezi obyvateli Spojených států. To v průběhu času vedlo k vývoji komplexů, které politické síly ve Spojených státech, zejména Demokratická strana, přetočily na politickou a sociální moc, která současně zahrnovala bílou i černou populaci. V rámci hollywoodské dichotomie viny byla bílým v USA přidělena role zločinců, zatímco černoši se spolu s dalšími menšinami stali oběťmi. První z nich vyvinul komplex viny, zatímco ve druhém byl podporován komplex obětí. V obou případech mělo povzbuzení těchto komplexů extrémní podobu a od samého začátku bylo zcela odděleno od historických skutečností. Odpor vůči těmto procesům skutečně existoval ve Spojených státech,

Multikulturalismus jako jeden z prvků nového světového řádu vnesl do dříve načrtnuté sociální formule celou řadu dalších menšin, které většinou odkazovaly na americkou populaci evropského a afrického původu. Nové menšiny zahrnovaly obě menšiny na základě jejich národa a skupin, které se staly menšinami kvůli zvláštní charakteristice, jako je sexuální orientace nebo konkrétní pohled na vlastní pohlaví. Umělé množení menšin vedlo ke specifickému vývoji dřívějšího vztahu mezi oběťmi zneužívání a obětí a brzy, na rozdíl od bílých „malfeasantů“, se objevila masa „obětí“, různorodých ve svém postavení menšiny, ale monolitických v roli obětí.

Globalismus, jako jeden z klíčových prvků americké ideologie, přenesl šílené vnímání rasových vztahů ve Spojených státech na globální úroveň a předdefinoval „dobré a špatné lidi“, aniž by zohlednil místní kontextové události nebo jejich vývoj.

Evropská levice ze své podstaty nakloněná takovéto ideologické ošidě a sama bez originálního nápadu přijala tento pohled na historii a společnost, čímž poskytla podporu amerikanizaci evropských národů. Paul Gottfried ve své knize „Multikulturalismus a politika viny: Směrem k sekulární teokracii“ zdůrazňuje, že „pro levici, zejména v Evropě, jsou Spojené státy po studené válce prosazovatelem,“ antifašistických „a multikulturních myšlenek, které jsou triumfovat v americké společnosti a mezi jejími spojenci v oblasti lidských práv. Dlouho demonizovaná americká kapitalistická říše již nerozčiluje evropskou levici tak monoliticky jako kdysi ... Pro levici,

přínejmenším do nedávné války proti terorismu, se USA staly nepostradatelným partnerem při propagaci její činnosti, proti neústupným evropským nacionalistům a antiglobalistům. "[10]

Na počátku 90. let byla Amerika levičáky vnímána jako utopie. Kombinace levicových idejí a dravého kapitalismu propletená s obrazem „výjimečného národa“ vedla k agresivnímu postoji Washingtonu na globálním poli. Každý, kdo se postavil proti dotyčné kulturní a ekonomické agresi, nakonec čelil vojenské agresi.

Američtí levičáci, kterým se „dlouhým pochodem přes instituce“ podařilo instalovat své kádry na velké množství důležitých pozic jak v americké společnosti, tak v americké politické struktuře, uznali Srby jako historické aktéry dokonale zapadající do vytvořeného stereotypu „padouchů“. Jako bílý národ na ně bylo možné okamžitě aplikovat stigma „bílé viny“, pouze v tomto případě „utlačovanou menšinou“ nebyli černoši nebo jiné menšinové populace ve Spojených státech, ale muslimská populace v Bosně a Hercegovině a Kosmet. Jako národ, který si je vědom své historie a národní identity a má zájem na zachování obou, se Srbové dopouštějí dalšího hříchu reflexivního podezření vůči globalismu a odporu vůči procesům spojeným s tímto fenoménem.

Touha srbského lidu po existenci v homogenním národním státě, odvozená z historických zkušeností, které potvrdily nestabilní a násilné tendence heterogenních společností, byla interpretována jako odmítnutí multikulturního rámce pro sociální organizaci, a byla proto označena jako nevíтанá. Z pohledu americké administrativy, bez ohledu na historická fakta a konkrétní okolnosti událostí v bývalé Jugoslávii, bylo třeba trvat na multikulturní společnosti. Pokud multikulturalismus může fungovat ve Spojených státech, pak může fungovat i v malých balkánských zemích. Pokud by však na světě existovalo místo, kde je objektivně zcela jasné, že multikulturalismus není ani možný, ani žádoucí, bylo by jen otázkou času, než se někdo v USA zeptá, proč jsou američtí politici,

Poučení z rozpadu multikulturního „bratrství a jednoty“ v Jugoslávii se tvůrci americké politiky nepoučili a dnešní události ve Spojených státech jsou plody těchto zmeškaných historických lekcí.

Doug Bandow, starší pracovník známého Institutu Cato, během svého svědectví před kongresovým výborem v březnu 1999 jasně zdůrazňuje, že neexistují žádné objektivní důvody pro zásah NATO v Kosmetu proti Srbům a ve prospěch Albánců. V přepisu prohlášení Bandowa vysvětluje, že „navzdory nejlepším záměrům administrativy je její návrh bombardovat Srbsko a zahájit dlouhodobou pozemní okupaci Kosova extrémně zavádějící. Správa by se pokusila zavést umělé osídlení s malou šancí na skutečné přijetí ze strany obou stran. Pokusilo by se to mikromanažovat partyzánský konflikt, který by pravděpodobně rozšířil nacionalistické plameny po celém regionu. Zapojilo by to Ameriku do nehlášené války proti národu, který neohrožoval USA ani žádného spojence USA. Podněcovalo by to trvalou závislost Evropy na Americe k obraně evropských zájmů, které by pro Ameriku neměly žádný význam. Obrátilo by to humanitářství na hlavu, založilo by zásah na etnickém původu obětí, spojeneckém postavení válčících stran, relativní síle soupeřících politických zájmů a expanzi mediálního pokrytí. A co je nejdůležitější, ohrozilo by to americké jednotky bez vážného, natož životně důležitého amerického zájmu.“ [11]

Během svého svědectví Bandow poukázal na to, že NATO podporující KLA dá pouze další impuls obhájcům Velké Albánie. Pravděpodobně jeden z mála amerických analytiků z tohoto období, Bandow varoval, že účast na Balkáně s sebou nese riziko ztráty mnohem důležitější hry související s Ruskem. Bandow zdůraznil, že „budoucí vývoj Moskvy zůstává znepokojivý a nejistý. Přesto útoky NATO na Jugoslávii a její okupaci, které sdílí dlouhodobé slovanské vazby s Ruskem, by prohloubily napětí již vyvolané expanzí NATO “. [12]

Dvacet let po událostech v Kosmetu žijeme ve světě, který Bandow částečně předpověděl. Agrese vůči Jugoslávii představovala jeden z bodů obratu v rusko-amerických vztazích a ovlivnila formování

světa, jak jej známe dnes.

Podpora jednotného projektu Bosny a Hercegoviny a Velké Albánie je v americké politice nepochybně přítomna, vzhledem k tomu, že plánovači ve Washingtonu považují tyto projekty za užitečné pro jejich vlastní zájmy. To je možná nejdůležitější důvod podpory. Serbofobie jako derivát rusofobie existuje v americké administrativě, otázkou však je, do jaké míry tento fenomén ovlivňuje formování politiky Washingtonu vůči srbskému lidu. Albánští politici se měli poučit z historie samotné Jugoslávie na počátku 90. let. Po určitou dobu bývalá Jugoslávie vyhovovala Američanům a oni podporovali její existenci. Jakmile se americký zájem změnil, USA neváhaly aktivně se podílet na podpoře jeho rozpadu. I v případě realizace albánského projektu by šlo o výtvar s omezenou životností. Vytvořená s americkým požehnáním, Velká Albánie by závisela na dobré vůli „přátel“ z Washingtonu a jejich podpoře.

V pojednání, které ho proslavilo, Niccolo Machiavelli poukazuje na to, že „pomocné jednotky – armády vypůjčené od mocnějšího státu – jsou stejně zbytečné jako žoldáci. I když často bojují dobře, princ, který si přivolá pomocné síly, se ocitne v situaci, v níž nelze vyhrát. Pokud pomocníci selžou, je bezbranný, zatímco pokud jsou pomocníci úspěšní, vděčí za své vítězství stále moci jiného.“ [\[13\]](#)

To se zdá být poučením, které se nikdo ze srbských sousedů nepoučil. Dnes je Bosna a Hercegovina mezinárodním protektorátem a nefunkční zemí. Chorvatsko je zásobárnou pracovní síly omezené na turistické destinace bohatších evropských zemí a na počátku roku 2020 bylo možné prostřednictvím intervence amerického vojenského velitele v politickém životě „nezávislého“ Kosova vnímat skutečné rozdělení moci na Kosmeta. Zatímco Chorvati, Albánci a muslimové v Bosně strávili války proti „zlým“ Srbům, západní státy jim nenápadně vložily kolem krku smyčku ekonomické a politické závislosti, a přitom pomáhaly vypěstovat příběh jejich oběti.

V tuto chvíli může srbské politické vedení jednat současně ve třech směrech. První zahrnuje regionální opatření vůči zemím ohroženým také myšlenkou Velké Albánie. To vyvolává otázku, zda existuje politická vůle mezi potenciálními spojenci podniknout kroky proti realizaci albánské myšlenky za současných podmínek, kdy vznik většího albánského státu ovlivní pouze zájmy Srbska. Politická nálada v dotyčných zemích bude s největší pravděpodobností záviset na eskalaci albánských ambicí a akcí.

Druhým postupem je odmítnout jakékoli uznání Kosova jako nezávislého státu a trvat na tomto postavení v mezinárodních institucích. Práce srbské diplomacie byla v tomto ohledu v posledních letech poněkud úspěšná, ale práce diplomatů musí být podpořena úsilím o posílení srbských institucí a vlivu v samotném Kosmetu.

Třetí soubor aktivit se týká snah o zrušení, v rámci zdánlivě stále vícepolárního světového řádu, západem zavedeného status quo na Balkáně, téměř zcela v rozporu se srbskými zájmy. To by znamenalo iniciativu k přehodnocení událostí, které se odehrály během rozpadu bývalé Jugoslávie, a dále ke zpochybnění konečných výsledků těchto událostí, jako je samozvaná nezávislost Kosova nebo vyprávění údajné srbské viny za různé války trestné činy.

Myšlenka a vyprávění Velké Albánie představují nebezpečí pro srbskou státnost, ale samotná myšlenka Velké Albánie nese zárodky jejího zmizení. Plná realizace albánských předstírání vyžaduje vytvoření nepřátelské dispozice ve čtyřech sousedních státech. Projekt albánských irredentistů byl dříve realizován pouze v podmínkách seriózní zahraniční podpory. Jak je tomu obvykle u hegemonu, který pomalu ztrácí svůj status, čelí USA rostoucím výzvám po celém světě a není zajištěna podpora albánských zájmů Washingtonem. V tuto chvíli se zdá, že pro Bělehrad pracuje čas, který by měl využít této příležitosti v plném rozsahu a přestat reagovat vyhrazeně kvůli členství v EU, což je v tomto bodě iluze.

Zdroje:

<http://www.novarepublika.cz>

1. http://www.kosovo.net/sk/rastko-kosovo/istorija/knjiga_o_kosovu/bogdanovic-kosovo_2.html ↑
2. <http://www.rastko.rs/cms/files/books/474e828f5a0ad> ↑
3. <http://www.rastko.rs/cms/files/books/474e828f5a0ad> ↑
4. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2008/jan/14/itstimetoendserbbashing> ↑
5. <https://nationalinterest.org/print/article/obituary-alija-izetbegovic-1925-2003-2458> ↑
6. <https://www.youtube.com/watch?v=R1QL1M8zycE> ↑
7. <http://demostat.rs/en/vesti/analize/timothy-less-re-ordering-the-balkans/763> ↑
8. <https://balkaninsight.com/2020/02/28/bosnias-second-collapse-is-starting-to-look-inevitable/> ↑
9. <https://www.nytimes.com/1993/08/29/world/us-policymakers-on-bosnia-admit-errors-in-opposing-partition-in-1992.html> ↑
10. <https://books.google.ba/books?id=0XvR-aKybuQC&printsec=frontcover#v=onepage&q&f=false> ↑
11. <https://www.cato.org/publications/congressional-testimony/us-role-kosovo> ↑
12. <https://www.cato.org/publications/congressional-testimony/us-role-kosovo> ↑
13. <https://www.sparknotes.com/philosophy/prince/section6/> ↑